

SAŽECI • ABSTRACTS

Mill's Case for Plural Voting and the Need for Balanced Public Decisions

ELVIO BACCARINI / VIKTOR IVANKOVIĆ

ABSTRACT: This paper revisits John Stuart Mill's famous proposal for plural voting, according to which universal suffrage is conjoined with the possibility for some to claim and utilise multiple votes if they meet a particular set of qualifications. We observe the proposal in the light of Mill's own historical context, but we also evaluate it with respect to the changing social and political conditions that ensued. Surely, the proposal faces criticisms in both contexts taken separately, but some of the previously prominent objections retain their force, while others recede in contemporary circumstances. Accordingly, for instance, the paper recognises the force of the objection that the educated experts who are to hold multiple votes are difficult to identify with the ideal of quality decision-making and the common good in mind, but rejects dated assumptions such as that of the overwhelming strength of class bias or the predominantly class-based motivations for social grouping. Most importantly, although the paper ultimately rejects Mill's plural voting proposal, it supports his attempt to incorporate experts into quality democratic decision-making, and investigates the practical forms of their inclusion. First, we outline the plural voting proposal in the context in which it initially arose. Second, we introduce the first objections to plural voting according to which such a mechanism undermines the educative role that Mill sets for democracy. Third, we discuss the problem of who the handlers of multiple votes – the “educated” – are supposed to be, their class background, the expertise required, and the strength of underlying class biases. Fourth, we look at the different stages of the political decision-making process, in search of possible remedies for the problems brought about by plural voting. Fifth, we assess some of the assumptions underlying Mill's proposal in light of contemporary society. In summary, we argue for the rejection of the plural voting scheme, but we discuss alternative ways of including experts in the decision-making process.

KEYWORDS: Class bias, common good, democracy, experts, plural voting, protective and educative roles of democracy, social grouping.

Millovo pluralno glasovanje i potreba za uravnoteženim javnim odlukama

ELVIO BACCARINI / VIKTOR IVANKOVIĆ

SAŽETAK: Članak se vraća poznatom prijedlogu o pluralnom glasovanju Johna Stuarta Milla, prema kojem se općem pravu glasa pridružuje prilika pojedincima da, ukoliko zadovolje određen skup kvalifikacija, zatraže i koriste više glasova. Prijedlog razmatramo u Millovom vlastitom povijesnom kontekstu, no vrednujemo ga i u vidu promjena koje su uslijedile u društvenim i političkim uvjetima. Prijedlog se sigurno suočava s kritikama u oba konteksta zasebno, no neki od istaknutih prijašnjih

prigovora ostaju važeći, dok preostali gube na snazi u suvremenim okolnostima. U članku tako, primjerice, uvažavamo snagu prigovora o poteškoćama pri određivanju kvalifikacija za pluralno pravo glasa, uzmemo li u obzir ideal kvalitetnog odlučivanja i općeg dobra, ali odbacujemo zastarjele pretpostavke kao što su nepremostiva snaga klasne pristranosti ili pretežno klasne motivacije za društvena grupiranja. Iako naposljetku odbacujemo Millov prijedlog za pluralno glasovanje, u središtu je članka naša podrška Millovom pokušaju uključivanja stručnjaka u kvalitetno demokratsko odlučivanje, uz razmatranje praktičnih formi takvog uklapanja. Članak započinjemo pregledom prijedloga pluralnog glasovanja u kontekstu u kojem je prvotno nastao. Drugo, uvodimo prve prigovore pluralnom glasovanju prema kojima takav mehanizam potkopava obrazovnu ulogu koju Mill stavlja u središte demokracije. Treće, raspravljamo o problemima rukovatelja višestrukim glasovima, tzv. “obrazovanima” – o tome tko bi trebali biti, pitanju njihove klasne podloge, potrebnoj stručnosti i snazi pozadinskih klasnih pristranosti. Četvrto, promatramo različite stadije političkog procesa odlučivanja, u pokušaju da otklonimo teškoće koje dolaze s pluralnim glasovanjem. Peto, provjeravamo neke od pretpostavki na kojima počiva Millov prijedlog, imajući u vidu sadašnje okolnosti. U zaključku predlažemo odbacivanje programa pluralnog glasovanja, ali razmatramo druge načine uključivanja stručnjaka u proces odlučivanja.

KLJUČNE RIJEČI: Demokracija, društveno grupiranje, klasna pristranost, opće dobro, pluralno glasovanje, stručnjaci, zaštitne i obrazovne uloge demokracije.

Occasional Identity or Occasional Reference?

H. E. BABER

ABSTRACT: André Gallois argues that individuals that undergo fission are on some occasions identical, but on others distinct. Occasional identity however, is metaphysically costly. I argue that we can get all the benefits of occasional identity without the metaphysical costs. On the proposed account, the names of ordinary material objects refer indeterminately to stages that belong to reference classes determined by the context of utterance or temporal adverbs. In addition, temporal markers indicating the perspective *from* which we count objects and assign properties to them determine how many count and what is true of them. So, as Gallois holds, the truth value of claims about what is true *at a time* may change over time and, where fission or fusion occur, does change. The current account, however, secures this result without commitment to occasional identity: reference, predication, and counting are “occasional”; identity is not.

KEYWORDS: Fission, identity, occasional identity, persistence, reference, survival.

Prigodna istovjetnost ili prigodna referencija?

H. E. BABER

SAŽETAK: André Gallois argumentira da su individue koje prolaze kroz diobu u nekim prigodama istovjetne, no u drugima odijeljene. Prigodna je istovjetnost, međutim, metafizički skupa. Argumentiram da možemo dobiti sve koristi prigodne istovjetnosti bez te metafizičke cijene. Prema objašnjenju koje predlažem, imena običnih materijalnih predmeta neodređeno referiraju na stadije koji pripadaju referencijskoj klasi koja je određena kontekstom izričaja ili vremenskim prilozima. Uz to, vremenski markeri koji naznačuju perspektivi *iz* koje brojimo predmete te im pripisujemo svojstva određuju koliko ih je te što je o njima istinito. Stoga, kao što Gallois smatra, istinitosna vrijednost tvrdnji o tome što je istinito *u nekom trenutku* može se s vremenom promijeniti, a tamo gdje se dioba ili stapanje događa, i mijenja se. To objašnjenje, međutim, pribavlja taj rezultat ne obvezujući se na prigodnu istovjetnost: referencija, predikacija i brojanje jesu “prigodni”; istovjetnost nije.

KLJUČNE RIJEČI: Dioba, istovjetnost, preživljavanje, prigodna istovjetnost, referencija, ustrajavanje.

Epicurean Perceptual Content

ANA GAVRAN MILOŠ

ABSTRACT: Epicurean epistemology is usually summarised in a controversial thesis according to which *all* perceptions are true. Although it seems very problematic and counterintuitive, careful investigation of the main sources shows us that Epicurus' claim for the truth of perceptions is not so hasty but is supported with some serious arguments. In the paper, I examine the thesis according to which "all perceptions are true", but my main focus is to analyse the content of Epicurean perception through the following questions: (i) what kind of content do Epicurean perceptions have; (ii) what are the proper objects of perception; (iii) can we ascribe to such content truth and falsity? In the first part, I say something general about the thesis and point out some basic characteristics of perceptions due to which they serve as a criterion of truth. Next I try to show that the proper objects of perceptions are *eidola* and not external objects because only in that case can Epicurus maintain the truth of all perceptions, including illusions, hallucinations, dreams and other misperceptions. In the third part, I argue that such Epicurean perceptual content can be explained by the modern notion of non-conceptual content, which helps us to understand the special feature of Epicurean perceptions and also the important difference between perception and belief in Epicurean epistemology. In the final part, I discuss the notion of *alethes* which I suggest implies that perception is "factive".

KEYWORDS: Epicurus, factive, non-conceptual content, perception, truth.

Epikurovski perceptivan sadržaj

ANA GAVRAN MILOŠ

SAŽETAK: Epikurovska epistemologija obično je sažeta u obliku teze prema kojoj su *svi* opažaji istiniti. Unatoč tome što se čini iznimno problematičnom i protuintuitivnom, pažljivije istraživanje epikurovskih izvora pokazuje da Epikurov zahtjev za istinitošću opažaja nije nepromišljen, već potkrijepljen ozbiljnim argumentima. U ovom radu bavim se tezom prema kojoj "svi opažaji su istiniti", no glavni fokus je usmjeren na analizu sadržaja epikurovskih opažaja kroz sljedeća pitanja: (i) o kakvoj se vrsti sadržaja radi u slučaju epikurovskih opažaja; (ii) koji su pravi predmeti opažaja; (iii) možemo li takvom sadržaju pripisati istinitost ili neistinitost? U prvom dijelu rada reći ću nešto općenito o dotičnoj tezi i istaknuti temeljna svojstva opažaja na temelju kojih opažaji služe kao kriterij istinitosti. Potom ću pokazati da su pravi predmeti opažaja *eidola*, a ne vanjski predmeti, budući da samo u tom slučaju Epikur može zadržati istinitost svih opažaja, uključujući i iluzije, halucinacije, snove i ostale slučajeve pogrešnih opažaja. U trećem dijelu tvrdit ću da se sadržaj epikurovskih opažaja treba interpretirati kao ne-pojmovan, što nam omogućava bolje razumijevanje posebne uloge opažaja, kao i važnu razliku u epikurovskoj epistemologiji između opažaja i vjerovanja. U posljednjem dijelu raspraviti ću pojam *alethes* za koji smatram da upućuje na to da je opažanje "činjenično".

KLJUČNE RIJEČI: Činjenično, Epikur, istinitost, ne-pojmovni sadržaj, opažaj.

Utilitarianism and Moral Integrity: How Evolutionary Psychology Undermines Our Moral Intuitions

IVAN CEROVAC

ABSTRACT: This paper discusses Bernard Williams' argument according to which utilitarianism is a bad moral theory because, by requiring us to reject conscience and our moral emotions in favour of the "lesser of evils", it violates our moral integrity, itself a deep moral ideal. I discuss the implications of this objection, as well as the answer offered by Peter Railton. He claims that utilitarianism should respect (and not violate or reject) our conscience and moral emotions because, by violating our integrity for the best consequences, we would become demotivated and unable to act in the long run, and would thus decrease overall utility. This paper questions whether Railton's solution adequately answers Williams' objection, and argues that a possible answer should be looked for in recent studies in evolutionary psychology and in the very origin of our moral emotions.

KEYWORDS: Consequentialism, evolutionary psychology, moral integrity, moral intuitions, utilitarianism.

Utilitarizam i moralni integritet: Kako evolucijska psihologija potkopava naše moralne intuicije

IVAN CEROVAC

SAŽETAK: Ovaj rad analizira argument Bernarda Williama prema kojem je utilitarizam loša moralna teorija jer, tražeći od nas da odbacimo prigovore savjesti i naših moralnih osjećaja u korist "manjeg zla", krši naš moralni integritet, koji je i sam važan moralni ideal. U radu se raspravljaju implikacije tog prigovora, kao i odgovor koji na njega nudi Peter Railton. On tvrdi kako bi utilitarizam trebao poštovati (a ne kršiti ili odbacivati) našu savjest i moralne osjećaje jer bismo, kršeći naš integritet s ciljem ostvarenja što boljih posljedica, postali demotivirani i nesposobni dugoročno moralno djelovati, što bi pak smanjilo ukupno blagostanje. U ovom se radu dovodi u pitanje Railtonov odgovor na Williamsov prigovor, te se tvrdi kako se mogući odgovor treba tražiti u nedavnim istraživanjima u evolucijskoj psihologiji i u samom porijeklu naših moralnih osjećaja.

KLJUČNE RIJEČI: Evolucijska psihologija, konsekvencijalizam, moralne intuicije, moralni integritet, utilitarizam.

The Paradox of Regularity without Rules: The Problem of Genius in Kant's Aesthetics

KRISTINA LEKIĆ

ABSTRACT: Kant's fine art is described as a coherent form which in its likeness to nature provokes a feeling of pure pleasure. Such artworks can only be created by a genius whose autonomous nature prescribes the rules of art. Kant's claim that every art presupposes rules is problematic for fine art since it also has to be like nature in its spontaneity. These claims amount to a paradox. Namely, Kant seeks harmony between the fine art form created by rules, and spontaneous art which, like nature, is free of all rules. This paper focuses on the concept of genius – the creator of fine art, and it shows in what way the thin interpretation of genius resolves the paradox of regularity without rules.

KEYWORDS: Beauty, fine art, genius, inspired work, Kant, mechanical art, rules.

Paradoks pravilnosti bez pravila: problem genija u Kantovoj estetici

KRISTINA LEKIĆ

SAŽETAK: Lijepa je umjetnost u Kanta mišljena kao skladna forma koja svojim nalikovanjem na prirodu uzrokuje čisti osjećaj ugone. Djela takve umjetnosti može stvoriti isključivo genij koji svojom autonomnom prirodom propisuje pravila umjetnosti. Kantov zahtjev da svaka umjetnost pretpostavlja pravilo problematičan je za lijepu umjetnost budući da ona ujedno mora biti nalik prirodi po svojoj spontanosti. Čini se kako se iz navedenih zahtjeva rađa paradoks. Naime, Kant zahtijeva pravilnost bez pravila u smislu da lijepa umjetnost istovremeno bude skladna forma stvorena prema pravilima i spontano djelo nalik prirodi oslobođeno svih pravila. Rad se fokusira na koncept genija – proizvođača lijepo umjetnosti, te prikazuje na koji način uža interpretacija genija razrješava paradoks pravilnosti bez pravila.

KLJUČNE RIJEČI: Duhoviti rad, genij, Kant, lijepa umjetnost, ljepota, mehanička umjetnost, pravila.